

при неговото описание се използва наименованието на групата с уточняване на нейното местонахождение. Това се прави, за да се избегне смесването на един диалект/поддиалект с друг. Представители на групата йерлии например има в София, Кюстендил, Велинград и Ракитово, но тук става дума за един основен диалект с два субдиалекта. В същото време групата на бургуджиите от гр. Дългопол и Провадийско, говорят същия диалект като софийските йерлии, макар че те не наричат себе си по този начин.

Всичко посочено показва, че различните групови характеристики често нямат значение при лингвистичното описание на диалектите. При тях следва да се направи друг вид класификация.

2. Диалектни групи

Първият опит за класификация на ромските диалекти в Европа е на Франц Миклошич (1872-80). Тя е основана не на вътрешното им развитие, а на контактните характеристики, т. е. на езиците, от които са съставени лексикалните заемки в ромския език. Ф. Миклошич определя тринадесет групи, основани на лингвистичните групи, сред които живеят ромите (северноруска, южноруска, румънска, гръцка, унгарска, немска и т.н.).

Следващият опит за класификация е направен от Бернард Гилият-Смит (1915). В нея се посочват влашки (Vlach) и невлашки (non-Vlach) диалекти. Б. Гилият-Смит изучава речта на различни ромски групи в Североизточна България. Класификацията на този автор е важна, защото е основана не на местонахождението на групите, а на вътрешните лингвистични особености на диалектите.

Класификация на ромски диалекти прави и Джон Сампсон (1926). Той разделя циганските диалекти на две групи: *бен* и *пхен*.